

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

23. De veterum in Epidicticis orationibus artificio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

bellato opere distinguntur oratio. Horum non nulla persequutus est Aphthonius in Encomio sapientia: Primum enim ab eius dignitate incipit, & ostendit sapientiam *Compositum esse Deorum possessionem, & in omni re dominum.*

Sapientia
lous.

Nam Iunoni nuptias, Marti bella, Vulcano fabrilis, Neptuno tribui navigationes, sapientia verò omnes indigere, *καὶ οὐκ ἄνευ τῆς τέχνης αὐτοῦ σάμφοροι.* Proinde semen esse quoddam cœli, & radium fumæ matæstatis, quo, qui inter mortales præditi sunt, hoc *διὰ τῶν πάλαιος* appellamus.

Mox ad eius necessitatem, & varias utilitates delabitur, & plenè indicat sapientiam, omnium esse temporum, omnium negotiorum propriam, nec magis pacis, quàm armorum, *πολλοὺς γὰρ ἔχει πόλεμον, ὡς εἰς ἄλλοις πανήλους ἀνοήσασα, ἢ εἰς ἡμῶν οὕτω μὲν ἴσχει εἰς ἀνοήτους καὶ ἀπᾶς τὰς μάχας.*

Deinde eius commoda ubique terrarum in vita ciuili percurrit, & quid imperatoribus, & belli ducibus, quid agricolis, quid nauigantibus, quid vniuerso hominum generi conferat, ostendit.

Ἀδὲ γεωργίᾳ ἀνεκὰ τὴν γῆν, ἃς τοῖς πλείοσι νέμει τὴν θάλατταν, &c.

Nec satis ipsam sapientiam in cœlum penetrant inducit, & totam superioris mundi Oeconomiam admirabili virtute complexam.

Ἄντη λαβεῖν οὐ κατέλιπον ἂ τ' ἀπορήτων οὐρανὸς ἔχει παρ' ἑαυτῶ. Καὶ γὰρ ὁ Ἰνῆλιος περιέπερτο γὰρ ἔχεται, μόνη ἔφρα τοῖς ἀνθρώποις ἔχεται.

Quartò eius diuersos effectus artificiosè per historias explicat, vt cum dicit sapientiam Troiam cœpisse, Sapientiam Cyclopi oculum effodisse, Sapientiam Persarum robur contriuisse.

Postremò augeat à comparatione minorum & sapientiam cum fortitudine comparans, hanc longè inferioriorem, illam gloriosiorē planè declarat.

Ἐστὶ τις αὐτῶ ἀνδρείων παραβολῶν, &c.

Ad hoc genus pertinent λόγοι, quos antiqui χρεῖας ab vtilitate nominarunt, sunt enim propriè orationes de vitis, & virtutibus, aliqua sententia complexis, quæ tractantur scèpiusimè per paraphrales, & descriptiones rei, per causas, per contraria, per similitudines, per exempla, per veterum testimonia, quæ Aphtho-

nus in arte vocat *παραφραστικὸν τὸ ἄρτιον τὸ παντοῦ, ἢ παραβολὴν παραδείγματα, μαρτύρια παλαιῶν.* Quorum omnium ars ex Libanio, Theone, & Aphthonio, vel ijs, qui ad huc nate discunt, cum cortice satis nota est.

Artes, & scientia, haud dissimili quidem ratione laudantur: Soler esim primum earum inquiri nobilitas, quæ ex inuicatoribus non raro peti solet. Deinde ostenditur antiquitas, & ortus, & progressus, & obiecti dignitas, & commoda in omnè ciuili vitæ partem longè latequè diffusa, & honores istarum artium professoribus haberi, & libri scripti, & ingeniorum claritas, & multitudo, & scientiæ veritas, & constantia, & uocessitas, & si quid huiusmodi.

De veterum in epidicticis orationibus artificio.

CAPVT XXIII.

Placet quoque ad huius libri coronidem nonnulla de veterum in tractandis orationibus Epidictis artificio suggerere, licet superiora fiat exemplorum varietate distincta.

Primus omnium occurrit Thucydides, *ca. Aedificiorū lucus.* cuius funebri legitur oratio lib. 2. in Athenienses, qui pro patria fortiter occubuerant. Sed vt dicam, quod sentio, minime est Epidicticus, imò austerus, grandis, subhorridus, & rerum potius sincerus pronuntiator (quod dixit M. Tullius) quàm facundus laudator. Itaque hunc *ἰπιτάφιος λόγος*, quod nihil habeat admodum eximium prætermitto, summa capita delibasse contentus, in quibus dispositio admodum vulgaris, & excusationes, quas nollem hoc tempore imitari.

Partitio orationis Thucydidi.

Primum, Exordium est ab excusatione, rei *Thucydidiū* magnitudine, cum viriū tenuitate comparata. *ἰπιτάφιος* Simile est exordium Demosthenis in *ἰπιτάφιος* λόγοι. *λόγος*, cuius lib. 3. memini. Tenuitate (inquit) oratoris periclitatur fama celebritatis. Itaque satius res magnas obuoluere silentio, quam ingenij culpa dcterere, vide Horat. Od. 6 libr. 1.

Oratio funebri Thucydidi.

Secundum, Laudationis fit initium communi, & antiquo filo. Maiores primum laudantur, et si minus ad rem: similia in Demosthenis λόγῳ ἐπιταφίῳ, & in odis Pindari, in quibus laxiora sunt huiusmodi lustrantis facultatis parerga.

Tertium, Politia Atheniensium ab optima temperie commendatur. Experti sunt autem primum Reges, deinde ἀρχοντας perpetuos: Mox Decennales, re in Democratiam, de qua hic Thucydides, adducta.

Quarta, Atheniensis res publica sectata est elegantiam cum frugalitate, Philosophiam sine mollitie. Talem temperiem laudat Plutarchus de fortuna Alex. τὸ ἀνεμείνων οὐκ ἀργόν, τὸ ἐπιπλέον οὐκ ἀπαρμύθητον.

Quintum, Athenienses non tantum verbis, sed & operibus student. Nam sapiens oratio

sine actione, clauda virtus est, ut ait Cyrillus apud Sanctum Maximum.

Sextum, Athenienses beneficii, nec similes τῶν ἐπιτῶν χρημῶν σοκῶν, ἀρ' ὡν ἀνδρῶν ἄλλ' ἢ λαμβάνει, ut ait Plutarchus.

Septimum, Confirmat narrationem ab effectis.

Octavum, Post laudem urbis, & maiorum, delabitur in laudes mortuorum, quos a fortitudine gloriae mortis commendat: De huius obitus gloria extat Arist. hymnus apud Laert. Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροταίοις, &c.

Nonum, Ceteros acuit eorum exemplo, quamquam eius oratio plus habet grauitatis, quam aculeorum.

Hac autem praecipua nota visa sunt, ubi agi: de mortuorum gloria.

Vita praestantissimi cuius collata reip.

Seruius illustrat viros eosque minime.

Ὅ γὰρ οὐδὲν τὴν πόλιν γε τ' ἰσοτέρας ἀρετῆς ἀξιούντες περισκεῖν, κἀλλιστον ἔρανον αὐτῆ περιεπέμψαι, κοινῆ γὰρ τὰ σώματα διδόντες, ἰδίᾳ τ' ἀγῆραν ἐπαρῶν ἐλάμβανον, καὶ τὸν τάρων ἐπισημύτατον, οὐκ ἐπ' ἀκείναι μάλιστα, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν παρὰ τῶν ἐπισημῶν ἀεί, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ χαίρειν ἀείμνησεν ἡ ἀσπλάγξειαι, ἀνδρῶν γὰρ ἐπισημῶν τῶν ἄσπλάγγειαι, καὶ οὐ σπλάγγων μόνων ἐν τῇ οἰκίᾳ σημαίνει ἐπισημῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μὴ παροσηκῶσιν ἀρετῶν μνήμη παρ' ἑκάστου τ' ἡνώμενος μάλλοι, ἢ τῶν ἔργων ἐν διαστάσει, οὐδὲ τῶν ὑμῶν ζήλωσαντες, καὶ τὸ εὐδαίμον, τὸ ἐλευθέρων, τὸ ἡλιθίων, τὸ εὐδαιμόνων, καὶ τὸ ἐλευθέρων, μὴ παροσηκῶσιν τοῖς, πολέμοις κινδύνους, οὐ γὰρ οἱ χακοπαρὰ γούνας διχαμότερον ἀφροδίσιν ἀντὶ βίαις, οἷς ἑλλῆς οὐκ ἐστὶ ἀγαθού: ἀλλ' οἷς ἢ ἐναπτία μὲν ἀβύλῃ ἐν τῷ ζῆν ἐκινδυνεύειαι, καὶ ἐν οἷς μάλιστα μεγάλα τὰ διαφρονημα ἐχονεῖ ἢ ἐν τῷ μὲν τῶν μαλακῶν ἡνάκακωσις, ἢ ὁ μὲν τῶν βίαις, καὶ κοινῶς ἐλλῆς ἢ μάλιστα, γιγνώμεν, καὶ ἀναρῆν ἢ ἰφιατ.

Non statuerunt sua virtute fraudandam efficitatem, speciosissima eam collecta donantes: Publice namque corpora impendentes, priuatim laudem, quae nunquam senesceat, acceperunt: simul & honorificentissimam sepulturam, non magis eam, in qua ipsi sunt firi, quam sempiterna gloria, quae; ut; sese quodq; offeret tempus, vel narrandi, vel imitandi, celebranda relinquitur. Quippe illustrium virorum cumulus orbis vniuersus: neque id domesticorum tantum saxorum testatur inscriptio, sed etiam sine literis in exteris gentes egressa memoria, magis apud animum cuiusq; quam apud vnas commoratur. Quos ipsi nunc ad imitandum vobis cum prosperitatis, & felicitatem existimetis esse libertatem, rursusq; libertatem esse felicitatem, nolite bellica recusare discrimina. Neque enim, qui aduersa fortuna laborant; iustis vitam contempserint, quibus spes boni non est, sed quibus aduersa commutatio, ex prospera fortuna in aduersam periclitatur. Tristiorque est viro prudenti; contumelia comes ignavia, quam per fortitudinem, & publicam spem, sine sensu futura mors.

(*) (*)

Longe

Orationis
funeris ex
Aristide
exemplum.

Longè suavior est, mollior, & methodè in-
structior in laude Eteonei, cuius orationis
hæc sunt capita:

Primum, Exordium lenè & elegans, in quo
delineatio totius orationis. Describendum esse
scilicet Eteoneum mortuum, propter eximias
virtutes, quibus effulset.

Secundum, Virtutes mixtè Eteonei summa-
rim perstricit, apta est initijs hæc veluti præ-
cepta, & summa tantum capita delibans lau-
datio. Paucis autem multa completitur, &
plurimum habet venustatis. Exemplum attulit
ex Plineij panegyrico, & D. Gregor. Nazianz.
in Atha. ὁ φηλὸς ὡς τῆς ἐργασίας, ταπεινὸς ὡς τῆς
φρονήσεως, & cætera, quæ infra scripsit.

Tertium, Laudationis initium à genere,
quod est in istis argumentis frequens. Et apud
Herodianum gloriatur Commodus Imp.
ὁ μὲν ὅ μ' ἔδειξεν ἡμεῖς ἀνθρώπων, καὶ βασιλέων.

Quartum, Breuissimè educatio, & pulchritudo
laudantur Sic paucis sunt perstringenda,
in quibus nihil multum eminet, nec tornan-
dum, quod ait Iulianus, nullum. Erhæe graui-
ora, quam si formæ laudem picto stylo texuif-
set. Magnum est mentem bonam in pulchro
corpore sortiri. Laudat autem in ἐοικέντα
τὸ νοῦν, σὰρκα δὲ ἡβώσαν, vt celebratur Gre-
co proverbio, Mentem senilem in corpore iu-
uenili. Et eos gratiores iuuenes Cato Tullij
censet, qui præ se ferant aliquid senectutis,
quod de nobilissima Virgine, & martyre Eu-
lalia cecinit acurè, vt solet Prudentius:

Morbis teneris canicem meditata senum.

Quintum, Commendatur in eo literarum
studium, & eruditio. Vita est hæc sapientis,
Otium verò, sine literis viui hominis sepul-
tura, quod præclare dixit Seneca. Ο νοῦς
ἀεὶ, ὅτι χαμῆν ἠὲ τυπέ μὲν ὁ θεῖος νόησις, ἢ
monet Nazianz. tetrastr.

Sextum, Obseruantia in præceptorem. Exi-
mia laus eius ætatis, cui sufficit obsequij glo-
ria. Quantum autem præceptorum charitati
debeatur, declarat Seneca lib. de beneficijs.

In docendo, & labore, & quædium tulit,
præter illa, quæ pereipientibus in commune
dicuntur, aliqua in stillauit, ac tradidit. Hor-

tando bonam indolem erexit, & modo laudi-
bus fecit animum, modo admonitionibus dis-
cussit desidiam: Ingratus sum, nisi illum inter
gratissimas necessitudines diligo.

Nec mirum, si Episcoporum nomen tribu-
tum olim iuuentutis moderatoribus, vt liquet
ex Oppiano, lib. 1. de venat. v. 681. Μὲν ἄρα
ἐργῶν ἀπο τῶν ἀδελφῶν ἱερέων Ἀβρόοι, οἱ δὲ ἀπὸ
ἐπισκοπῶν ἐργῶν ἱερέων.

Episcopi
dicti mode-
ratores iu-
uentutis.
Præceptores
Episcopi mo-
tinati.

7. Celebratur eius verecandia, vbi dicitur
ἀφ' οὗς ἀγαλμα, hoc est, pudoris simulachrum.
Præclara laus apud veteres, apud quos magna
veneratio huiusce virtutis: testatur nobile di-
ctum hieroglyphicis incisum in propylæo Py-
lonis contra impudentiam. ὡ γινώσκουσιν, καὶ
ἀποτινόμενοι θεῷ μὴ εἶ ἀνάγειται. ex Clemen-
te Alexandr. lib. 1. in Symbolis.

Octauum, Deploratio, & affectus, quàm
suauissimi amoris, quando non degenerant
in insanam illam natiuam, quam habet Hime-
rius in simili argumento, cuius ego feci men-
tionem in libro de affectibus.

Nonum, Deus è machina consolatur affines
mortui, in quo artificiosa sophistæ peroratio;
qui per hanc prosopepæiam, & orationi plus
gratiæ, & dictis plus auctoritatis conciliat.
Verba autem non iam sunt tanquam ἐκ σκήπτρου
(quod aiunt) ὁμοιωσίου, sed planè, quæ
videantur ex Oculo fulsa, ita tota sententijs
illuminantur, vt vestis auro. Tales sunt istæ:

Deum è ma-
china.

Vitæ tempus etiam longissimæ breuissimum
esse, si cum æternitate comparatur, pulcherri-
mè quoque dixit Philon, in oratione Iacobi
Patriarchæ. καὶ γὰρ ὁ μακροβιῶτα ὁ ὀλιγο-
χρονίατα ὁ ἀντελεῖσθαι ὁ ὠνί.

Boni est Poëte ante satietatem fabulæ finem
imponere. simillima dixit Tullius in dialogo
de senectute.

Senectus autem peractio ætatis est, tanquã
fabulæ, cuius defatigationem fugere debemus,
præsertim adiuncta satietate. Et Seneca, quo-
modo fabulæ, sic & vitæ non quamdiu, sed
quàm benè acta sit, refert.

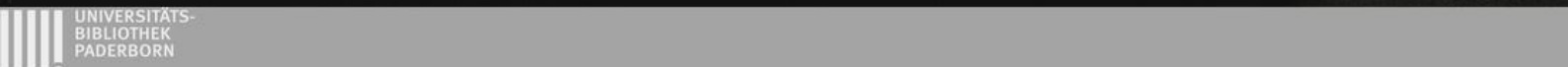
Hæc autem præcipua nota visa sunt.

Laus Eteonei, ex Aristide.

Diploratio
anti
Eteonei.

Ωπάντα σὺ κάλλιπε παῖδιον. Ὡς δὲ
προσπελάσῃς ἡλικίας, οὐκ ἔπιλαμθανόν-

Ο Pulcherrime puer, qui cum legitimam æ-
tatem non esses assequutus, eam tamen,

Gregorius Nyssenus in funere Pulcheria.

Deploratio
potius Pul-
cheria.

Νεοβαλές ἀνθρῶ, εὐπρω μὲ ὄλον τῆ χαλά-
χων δὲ λαμψεν ἡλ-
πίστο, καὶ ὅμως οὐ τῶ μικρῶ τε, καὶ ἀτελεῖ ὑπερέ-
λαμπερῶ ὅπως ἀθρόως εὐαπέσθη τῆ χαλκῶ, καὶ
πρὶν εἰς ἀμὴν προελθεῖν, καὶ ὄλον τιωδία περὶ
σαι, τὸ ἀνθρῶ αὐτὸ περιέλαυτο χατηρήθη, καὶ κόνις
ἐγένετο, ὃ οὐτε ἐδρέψατο ἴσ, οὐτε ἐσερα-
νέσαστο, ἀλλὰ μάττω ἢ φύσις
ἐκόνησεμ.

FLOS recens pullulans, qui nondum quidem
toto suo splendore ex gemmis, ac vaginis
emerfisset, sed partim quidem iam enituisse,
partim verò in lucem emerfurus speraretur:
nec eò minus in exigua, atque imperfecta sui
parte resplenderet: ut repente in gemma e-
marcuerit, ac priusquam ad suum vigorem
peruenisset, ac summum incrementum na-
ctus esset, totumque cum suavi odore deco-
rem panderet, atque diffunderet, ipse circa se
defluerit, & in pulverem redacturus sit, quem
neque quisquam decerpit, nec coronis adap-
tauit, sed frustra natura labobravit.

At quae sequuntur ex Nazianzeno, pro re-
rum, & personarum conditione, plena sunt
grauitatis.

LAUDATIO MIXTA, ET CONCISA PER
frequentationem.

Ex Dino Gregorio Nazianzeno, oratione in D
Athanasium.

Αμὴν ὁ ψηλὸς ἰσ τοῖς ἔργοις, ταπεινὸς δὲ
φρονήματι, καὶ τὴν μὲ ἀρετὴν ἀπρόσθε-
τὴν εὐτυχίαν ἢ καὶ λίαν ἐπρόσθε-
τητος, συμπαθὲς, ἡδὺς τῆ λόγῶ, ἡδὺς τῆ ἴσορ,
ἀγγελικὸς τὸ εἶδος, ἀγγελικώτερος τὴν διάνοιαν,
ἐπὶ νῆσοις θαλάσσης, ἐπὶ νῆσοις παιδευμένος, καὶ
μη ἐπι νῆσοις χαλκῶν τῆ ἀμεζία λυμναδῶν,
ἀλλὰ ποιῆται καὶ τὴν ἐπισημῶν πατρῶν, καὶ
τῆ ἐπαροῦ, ἀρχικῶν, μᾶτε τὸ ἀπαλὸν ἐκλυτορ,
μη εὐφρον τῆ αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ μὲ, ἐπισημῶν, τὸ
ἢ φρόνησιμ, καὶ φιλοφροῦν ἀμφοτέρω, ἐλάχισα
μὲ λόγῶ διὰ τῆ ἴσορ, διόλου, ἀριστῶντα
πρὸς παραγωγίαν ἐλάχισα δὲ πρὸς, διὰ τὸν
λόγῶ. ἔμ δὲ ἐλάχισα τομῆς, διὰ τὸν πρὸς δὸν με-
ζίως ἀπὸ τῆσασμ.

operè opus haberet, nec rursus propter vim,
sektionem porro multò minus, ob virgam moderatè ferientem.

VITA quidem sublimis erat, verum ani-
mo humilis, atque ea quidem virtute, ut
nemo ad eam aspirare posset: ceterum
ea comitate, ut ad eius congressum facilis
aditus omnibus pateret, mansuetus, ab ira a-
lienus, ad miserationem propensus, sermone
iucundus, moribus iucundior, facie Angeli-
cus, in increpando placidus, in laudando eru-
diendi vim habens: sic vtrumque temperans,
ut neutrum horum per immoderationem la-
befactaret, verum & increpatione paternam
charitatem, & laudatio imperio dignam gra-
uitatem obtineret: nec aut mollities dissolu-
ta, aut seueritas rigida, & terribilis esset, quin
potius illa facilitatis, & benignitatis: hæc
prudentiæ nomen haberet, vtrique verò sa-
pientiæ laudem consequeretur. Ita denique se
comparans, ut nec sermone, propter mores a-
bunde ad institutionem sufficientes, mag-

Laudatio
Pulcheria S.
Athanasi.

Item

Item ex eodem.

Ο μὲν ἐπαμειβία τ' ἐνηθείας, καὶ ἀρετῶν
 χαῖς, οἷον ἀσφάλων τε καὶ αὐλοῦ, ὃς τ'
 ἐν ταῖς ἀρετῶν πνεύμασι, καὶ φιλμοδίαις, ἐπὶ ὅμο
 τε, καὶ ἀκρίβει. ἀπὸ τὸν ἐν ἀρετῶν ἀντι
 διομήναι, καὶ τὴν πρὸν τ' ὑπερχοντα ἀντι
 σπασ, ἢ πρὸς τ' ταπεινὸν συγκατάβασιμ, αἰ
 παρθένοι τ' νομοφωγῶν, αἰ ὑπὸ ζυγῶν τ' σω
 φροσύνην, οἱ τ' ἐρημίας τ' περιστάσι, οἱ τ' ἀπλοτη
 τῶν, τ' ὀλιγῶν, οἱ τ' δωριάς, τ' δολοῦ, οἱ ἐν
 εὐθυμίας, τ' χαλνῶν, οἱ ἐν συμφοραῖς, τὴν πα
 ρακλήσιμ, τὴν βακχίαια, ἢ κολία, τὴν παιδα
 γωγίαν ἢ νεότης, ἢ πνεύμα, τ' περιστερῶν, ἢ εὐπορία
 τ' οἰκονομῶν, ἰσοκοῦσι μὲν, καὶ χηρῶν, τ' πρὸς τὴν
 ἱππικῶν, καὶ ὄρφανῶν τ' πατρῶν, καὶ ἰσ
 χοῖ τ' φιλοπώχων, καὶ τ' φιλοπόνη, οἱ ἐνοῖ, καὶ
 δειφοῖ τ' φιλάδελφον, οἱ νοσήτων, τ' ἰατρῶν, ἢ
 βλάκεινοῦ, καὶ ἰατρῶν οἱ ὑγειαστῶν τ' φύλακα
 τ' ὑγείας, οἱ πάντες τ' πᾶσι πάντα γινώσκον.

Hic illius, velut corpore vacantis, ac mate
 ria expertis, in rei unius, & ciuitatis
 assiduitatem laudibus vehat. Ille insupe
 rabilem in vigilijs, & plalmodijs vigorem. A
 lius egentium curam, & praesidium: alius, vt
 vel superbis, & elatis resisterit, vel ad humiles
 se demilerit narret. Virgines laudent pronu
 bum, qua matrimonij iugo constricta sunt,
 moderatorem, qui solitariam vitam agunt,
 excitatorem, & erectorem, qui in sodalitia
 viuunt, legislatorem. Simples deductorem,
 speculationi dediti Theologum, hilares fra
 num, calamitosi consolatorem, canities bacu
 lum, iuuentus paedagogum, paupertas largi
 torem, diuitia dispensatorem. Quin mihi vi
 dentur viduae patronum laudaturae, & pupilli
 patrem, & pauperes pauperum studiosum, &
 peregrini hospitalem, & fratres fratrum
 amantem, aegrotantes medicum, idque cuius
 cumque morbi, ac medicamenti volueris, sani
 valetudinis custodem, omnes denique eum,
 qui omnia omnibus factus est, vt omnes vel
 quam plurimos lucrifaceret.

LAVS ERVDITIONIS MIXTA PER
 Synatrosimon.

Ex Diuo Gregorio Nazianzeno, oratione in magnum
 Basilium.

Basilij laus.
 Eruditionis
 laus vel sci
 entia.

Ποῖον μὲν εἶναι τὸν οὐκ ἐπιπλεῖ παιδείας
 μάλλον ἢ ποῖον, ἐν μετ' ὑπεβολῆς, ὡς
 μόνον οὐτῶν μὲν ἀπείρα διαβῶν, ὡς οὐ
 δέξεται οὐτῶν ἢ ἀκρον ἐχέτω, ὡς τ' ἀλλο
 οὐδὲν. αὐτῶν ἢ γὰρ εὐφρα σιμῶν μὲν ἔχον
 ἐπιστήμα καὶ τέχνα τὸ κράτ' ἔχοντι. ἔκ
 σα μὲν τὰς φύσας διὰ τὸν διόμω, ἢ
 κισα ἢ τόνος, διὰ τὰς τῶν. οὐτῶν ἢ ἀμφοτέρω
 συλλαβῶν, καὶ ἐν ἀγαθῶν, ὡς εἰς ἄλλον εἶναι
 ποτέρω τῶν ἐκείνῶν δαυμασιώτερῶν. ἢ
 μὲν ῥητορικὴν τοῦτ' ἔν τινος μὲν πνε
 ῦμα, εἰ καὶ τὸ ἦν αὐτῶν μὲν κατὰ ῥήτορας

Quod disciplinae genus est, in quo versatus
 non sit, atque ita eximie versatus,
 quasi in eo solo elaborasset. Sic nimirum
 omnia complexus, vt ne vnum quidem quis
 quam singula rursus ita ad summum, quasi
 nihil aliud praeterea didicisset. Ad ingenij
 enim acrimoniam studium accedebat, ex
 quibus imperium artibus, scientijsque com
 paratur. Qui cum celeritate naturae propter
 laborem, & contentionem minimè opus ha
 beret, quemadmodum nec labore propter
 ingenij magnitudinem: sic tamen vtrumque
 coniunxerat, vt non satis liqueret, vtro no
 mine admirabilior esset. Quis in Rhetorica,
 illa, inquam, vim ignis spirante, cum eo
 com

